

Vůně chleba

Naše cesta ke znovuzrození se protáhla na dva dny. Byly jsme vyčerpané hladem a ochromené strachem. Paříž, město našich snů, leží ještě daleko. Tohle je Namour. Zvědavost a lahodná vůně chleba pronikavá a současně jako samet hebká nás probraly z otupělosti. Vešly jsme do města, najedly se a zůstaly.

Chleba... slunce... život... Světlo nás oslňuje. Jsme šťastné a nervózní. Co si počneme v tomhle novém životě, v němž zatím chybí cesta, kam dál?

Sotva jsme se nasytily, už s námi manipulují, počítají nás a rozdělují. Pohlížíjí na nás s údivem nebo zcela rutinně, záleží na okolnostech. Svírají nás soucitem klouzajícím po povrchu, snadnou emocí. Utéct tak. Musíme ale komunikovat, ospravedlnit se, proč tam jsme. „Jméno, věk?“ Výpadek paměti, ticho. „Pospěšte si, no tak, rychleji. Nejste tu samy...“ Za každou cenu si musíme vzpomenout. Rychle si vybavit, rozhodně něco plácnout.

Je obtížné vzkřísit svůj život v dál ubíhajícím světě. Ten rytmus je závratný. Dýchám přerývaně, oči mám pootevřené, nejraději bych je znovu pevně zavřela.

Díky svému mládí sedmnácti let a podlomenému zdraví mám výsadu zvláštní péče i nárok na odpočinek stejně jako mé čtyři kamarádky. Čekají nás tři měsíce na nádherném venkově v okolí Namouru. Nejsem ani spokojená, ani nešťastná. Nechám se pohltit ochrannou mlhou. No tak, potom uvidíme...